

EN KRIGSMAN SÅ BÅLD OCH EN FRÖKEN SÅ GRANN

Dm A7 Dm A7 Dm C7

En krigs-man så båd och en frö-ken så grann, de

F C7 Gm C7 F

su-to til-hop i det grö-na. De

Bb C7 Am7 Dm7 Gm7 A7 Dm

så-go med öm-ma be-gär på hwarann. A-

Gm7 C7 F Dm7 Gm/E A7 Dm

lon-zo den tapp-re, så kol-la-des han, och

Bb Gm7 Dm/A A7 Dm

hon I-mo-gi-ne den skö-na.

Ack, suckade han, då i morgon jag går,
I främmande länder att strida,
Snart rinner för mig mer ej saknadens tår,
En rikare friares helsning du får,
Och han får mitt rum wid din sida.

Tyst, grymme, tyst grymme, war Imogines swar,
Och upphör att orätt mig göra,
Den heliga jungfrun till wittne jag tar,
Att lefwer du, dör du, min hand, mina dar,
Blott dig, eller ingen tilhöra.

Om nånsin begärets och fåfångans bud,
Mig från min Alonzo förleder,
Mitt högmod, min falskhet, dem straffe då Gud,
Din wålnad hos mig i min brudliga skrud,
Då fätte sig, fordre tillbaka sin brud,
Och ryckte i grafwen mig neder.

Den tappre sig slet från den sköna i gråt,
Och drog til de heliga landen,
Men knappt årets tider följt folkwarfet åt,
Så kom en baron uti glänsande ståt,
Och bød åt Imagine handen.

Hans skänker, hans guld, hans förledande skick,
Snart kommo dess eder att wackla,
Han störde dess hjerna, han tjuste dess blick,
Dess flygtiga hjerta i snaran han fick,
Och snart tändes bröllopets fackla.

Och nu hade presten wälsignat wårt par,
Re'n dracks ur det guldprydda hornet,
Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar,
Och löjen och skämt gáfwo lif åt en hwar,
När tofslaget dånar från tornet.

Då, hos Imagine, först med häpnad blef spord,
En främmande sitta obuden,
Orörligt han satt, utan lif, utan ord,
Hans ögon ej wändes kring gäster och bord,
Han hade dem spända på bruden.

Hans hjälmhatt war sluten, gigantisk hans längd,
Hans rustning war swartgrå, som jorden.
All fröjd wid hans syn, är nu högtiden trängd,
Och blå brinner lågan från lampornas mängd,
Och hundarna fly under borden.

Med tystnad och rysning enhwar honom ser,
Af skräck sitta gästerna stela,
Till slut sade bruden med bäfwan,
Jag ber, Säll, tappre her riddare stormhatten ner,
Och wärdes wälfägnaden dela.

Hon tystnar, och riddarn, som bruden befält,
Lät hjälmen från hufwudet falla,
Men Gud, hwilken syn, hwad förfärlig gestalt,
Hwad ord måla häpnan, som rår öfwer alt,
En dödsskalle wisas för alla.

Och upp sprungo alla med skräckfulla rop,
Och fasa och wämjelse kände,
Af rysliga maskar en slingrande hop,
Kröp ut och kröp in genom tinningens grop,
När spöket till bruden sig wände.

Se opp, från Alonzo, war wålnadens ljud,
Föräderska, mins dina eder,
Ditt högmod, din falskhet, dem straffar nu Gud,
Min wålnad hos dig, i ditt brudliga skrud,
Nu sitter och fordrar tillbaka sin brud,
Och rycker i grafwen dig neder.

Sin arm kring den häpna nu lindade han,
Förgäfwes och jämmer man hörde,
Och fort med sitt rof, genom jorden förswan,
Ej någonsin åter man Imagine fann,
Ej spöker som henne bortförde.

Snart dödde baronen och altsen hans slott,
Stått öde i långliga tider,
Ty, sagorna säga, att Imogines lott,
År der, att, till ewiga straff för sitt brott,
Begråta det öde hon lider.

Hwart år fyra gånger hon syns der igen,
När midnatten spänt sina wingar,
Med bröllopswit skrud hon då wisar sig än,
Och skriker, när benrangelsriddarn i den,
Kring dånande golf henne swingar.

Kring dem dansa spöken med rysliga skral,
som blod utur dödsallar dricka,
Och stöta tillhop war sin multnade bål,
Och tjuta, Alonzo den tappre, din skål,
Och skål för din trolösa flicka!